

De to sidste Kategorier er de fleste, de viser meget lidt Forstaaelse af, at det er bekymrede Mennesker, der for D.K.'s Velfærds Skyld har sat sig selv paa en udsat Post.

Mere forstemmende er det dog, naar Afslag og Kritik fremsættes samtidig med Indrømmelse af, at det er mangelfuldt, som det er, for da bliver det vanskeligt hos vore Modstandere at finde den Alvor, der betinger Samarbejde.

Et farligt og trist Argument finder vi i den Opfattelse, at vi maa endelig ikke foretage os noget under de nuværende usikre Forhold, ikke spejle ind i en Fremtid, vi ikke kender. - Hvis usikre Forhold og uvis Fremtid ikke opdrager modige Mennesker, saa vil der før eller senere ske noget uopretteligt.

Det er en historisk Erfaring - i Opløsningstider var der altid Mennesker, der strakte mod Ophæggelse af Almenaand og satte deres konstruktive Energi ind mod en usikker Fremtid - og vi har saadanne Mennesker.

Hvad er det andet, naar der under Uvejret er rejst en landsomfattende Bevægelse indenfor dansk Ungdom, hvor man er gaaet det længste, man kan gaa i dette Land, idet man har set bort fra politiske Partistandpunkter og gjort det af Hensyn til Samarbejdets Almenaand.

Det er pragtfuldt gjort af dansk Ungdom. Og hvad er det andet, naar vi ikke aabner et Tidsskrift - knap nok en Avis - uden at støde paa Artikler om nordisk Samarbejde - paa trods af en usikker Fremtid.

Jeg synes, det var sørgeligt at møde dette golde: Lad os for alt det ikke foretage os noget saa hasarderet, som et Forsøg paa at føre D.K.'s Arbejdsformer op til Tiden i Dag og Tiden frem.

Samtidig taler de forskrækkede om de uhyre Vanskeligheder, de smaa Kredse har med at holde sammen - derfor endelig Ro - hvad forstaar Københavnerne - hvad ved de om Besværet derude i det gaadefulde Land? -

Vi Københavnerne er ikke mere enfoldige, end at vi klart ser, hvad de forskrækkede ikke vil se, at Ro betyder Død for Foreningsliv, og at Vanskelighederne for Kredse vil føre til Udslettelse, hvis de ikke har en vaagen og handledygtig Styrelse at støtte sig til, hvis der ikke er noget af den Ilde i os, der vil risikere noget - hellere end at holde Vejret af Angst for Følgerne ved at trække det.

Jeg synes, det maatte være en logisk Slutning for de kredsbekymrede, om de stod parat til at lade de økonomiske Forhold for de smaa Kredse og derfor tage en positiv Stilling til de ikke tidligere kendte Rejseudgifter, der tynger vort nuværende Budget og som jeg synes uforsvarlige. - Jeg er ingen Regnemester, men jeg paatog mig alligevel en Dag at gøre et Skøn over Udgifterne, og kom til det Resultat, at hvert fuldtalligt Forretningsudvalgsmøde maa koste mindst 100 Kroner. For ikke at tale om det helt forkvaklede, at baade Formand og Næstformand sidder ude i Landet.

Et andet Forskrækkelsessymptom tager i de indgaaede Svar Form af Bebrejdelser, fordi jeg har aabnet denne Sag i Kvinden og Samfundet. Denne Indignation er dog vist et kendeligt Bevis for et besværligt System.

Personligt er jeg blevet spurgt, hvad det er, der er blevet forsømt, - hvor Ungdommen ikke er blevet støttet? - Jeg skal komme tilbage dertil, men forsømte konkrete Sager er ikke Hovedsagen for mig -